

Prædiken til Anden Påskedag 2022

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 223 Herren af søvne opvågned, opsprang, 218 Krist stod op af døde, 233 Jesus lever, graven brast,

—

242 Hører I, som græde, 246 Kom, lad os tømme et bæger på ny, 249 Hvad er det at møde den opstandne mester

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med

linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.

Johannevangeliet 20,1-18



Kvinde, hvorfor græder du?

Har I nogensinde set nogen stå og græde i det offentlige rum, og så gå hen og spørge, hvorfor græder du?

Jeg har en gang – Jeg var på kursus i Løgumkloster, og så så en dame sidde på en bæk og græde.

Jeg spurgte hende, hvorfor hun græd, og om hun ville tale med mig.

Det ville hun gerne. Hun havde netop fået at vide, at en af hendes venner var død. Så sad vi lidt der sammen og talte, hun fik fortalt og jeg lyttede,

og jeg så hende aldrig igen, men det var et fint øjeblik, hvor jeg fik lov til at give lidt trøst.

I evangeliet til i dag, så er der en tilsyneladende lignende situation. Der står en kvinde og græder, og en mand spørger hende: ”Kvinde, hvorfor græder du?”

Kvinden tager imod det trøstende spørgsmål, - men så hører ligheden også op.

For det er ikke en havemand, en tilfældig fremmed, der giver et øjeblik til trøst, det er Vor Herre Jesus Kristus selv, der står opstanden foran hende og trøster hende -og dermed trøster han os.

Efter den dag, har døden ikke været det samme!

Vi kan tro på en opstandelse, vi kan slutte vores trosbekendelse med at vi tror på kødets opstandelse og det evige liv.

Ingen skal mere utrøstet græde!

Vi vil altid fra det øjeblik have ord til trøst, der ikke er tomme og hule.

Vi kan fra det øjeblik trøste med ord om håb og gensyn, om opstandelse og om Guds kærlighed til os, der er så stor, at han ikke vil lade døde skille os.

Alt dette kan virke forvirrende. Maria Magdalene havde forsøgt at få trøst hos disciplene Peter og Johannes, som hun først henvendte sig til, da hun så at graven var tom... Men de, trods det at de blev fyldt med tro ved synet af den tomme grav, de havde ikke tid til at trøste Maria. De to disciple efterlod bare Maria fortvivlet og forvirret i haven, og så græd hun....

Jeg er lidt træt af Peter og Johannes opførelse her.

Helt ærligt! De burde fortælle Maria, hvad der er sket. De burde give videre af det håb og den trøst, de selv lige har fået ved at se den tomme grav. Det er ikke noget man skal holde for sig selv. ... Heldigvis kommer de til samme erkendelse efter pinsen, og de går ud og fortæller ... og giver trøst.

Man kan godt forstå at Maria er forvirret og ked af det.

Inden hun får at vide, at det ikke er gravskænderi men opstandelse, der er på spil, så tror hun at hun har mistet det sidste hun havde ... en grav at gå til.

Der er trøst i at kunne gå til en grav, også selv om graven holder på sit bytte og der ikke er et gensyn på 3. dagen. Der er stor trøst i at have en have, en kirkegård med en grav at gå hen til og føle et nærvær, et samvær med de døde.

Nu efter denne påske, hvor Jesus står op, så tror vi også at vi skal opstå, men det sker bare ikke til dette liv.

Og selv om vi trøstes med ordene om opstandelse og med håbet om gensyn, så mangler vi dem, vi har måtte begrave.

Og gravsteder kan bringe trøst.

Vi er i sorg, når vi har mistet! Det skal siges, også når vi fejrer Kristi opstandelse på en smuk forårsdag.

At Kristus er opstanden, betyder ikke at vi ikke oplever sorg. Vi har noget at trøste med ind i sorgen - men tabet er der stadig, og intet i dette liv er det samme uden den vi har mistet.

Et håb om et gensyn i opstandelsen kan bringe lindring og trøst, men det kan ikke fylde det tomrum i livet, som den afdøde efterlader. Der er smerte; der er sorg.

Der er kvinder, mænd og børn, der har brug for at vi spørger, "Hvorfor græder du?"

Der er behov for at have fredfyldte steder, som en grav at gå hen til...

Evangelisten Johannes, som vores evangelium kommer fra, fortæller at Jesus blev gravlagt i en have. Og Maria tror det er en havemand hun taler med, en der sørger for at det er en fin have.

Vi bliver med fortællingen om den tomme grav lukket ind i en have. Og det helt bogstaveligt.

Paradisets have bliver lukket op igen.

Når vi bisætter og begraver, kommer der som oftest blomster i kirke og kapel. Folk kommer med blomster som en sidste hilsen. Og med mange blomster er det næsten som at være i en meget smuk have. I Paradisets have. Haven, som med opstandelsen er blevet lukket op igen, hvor vi igen har fået adgang. Vi minder hinanden om, at der er adgang til Paradis, når vi bringer blomster til en begravelse.

Og så er vi så heldige, at påsken på vores side af jorden falder sammen med forår.

Vi ser at der er liv i naturen også i haverne efter en vinter, hvor vi har haft sne og kulde, og hvor alt virkede så dødt. Vi ser at træerne grønnes, og at der er løgblomster der kommer som de første og varsler at nu er der vækst, nu kommer der liv og varme og sol og paradys.

Nogle gange kan man blive sådan helt overvældet og stå i en have og græde glædestårer.

Jeg er bestemt ikke særlig sentimental – det ved folk, der kender mig godt.

Men engang for efterhånden mange år siden, var jeg i en have i Israel... jeg besøgte begge de steder, hvor det påstås at Jesus blev gravlagt... det ene er en kirke... det andet er en have. Og det kan selvfølgelig kun være det ene sted, - højst – og vi kan kun gætte...

I den have, hvor der var en grav, man kunne komme ned i, der blev jeg overvældet... og jeg græd. Det var ikke sorg. Jeg blev rørt..... Rørte Kristus mig ved hjertet? ... Jeg kunne pludselig mærke at det betød noget.

Vi ser det også en gang i mellem ved døbefonten - nogle gange, så kniber fadderne en tåre.

Og jeg kender en kirketjener, der sagde at efter han fyldte 40, var det svært at deltage i de kirkelige handlinger, både bryllup, dåb og bisættelser, fordi han kom til at knibe en tåre...

Nogle gange er svaret på – Hvorfor græder du? – Fordi det har betydning.

Fordi vi røres af Kristus og vi så bliver rørt.

Når vi har oplevet at blive rørt af Kristus, så må vi ikke bare gå forbi andre, der har behov for at blive rørt... vi må ikke efterlade nogen forvirret og grædende ... vi må dele, vi må trøste. Vi må glædes over at Kristus er opstanden.

Hjælp os med at røre andre, men det der rører dig.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen